

se ab episcopis, si id tentarent; sunt igitur hujusmodi curati ordinarii.

Quinta ratio est: Episcopus electus et confirmatus a papa nondum consecratus jurisdictionem habet ordinariam, et sponsus est ecclesiae suae, nec ecclesia, quae eum habet, potest proprie dici viduata pastore, ut ait Innocentius III. C. Inter corporalia de translatione episcoporum.¹ Est igitur eorum ordinaria jurisdictio. Quod etiam asserit Thomas in 4. dist. 20. a. 3. ad 3. Et tamen hujusmodi jurisdictio non habetur per consecrationem, quia ut dixit idem Innocentius, consecratio nihil addit.

Sexta ratio est: Quando accidit alicui jam episcopo et jurisdictionem suae ecclesiae habenti commendari aliquam ecclesiam vacantem, datur illi jurisdictio in illam novam ecclesiam. Et non datur per consecrationem, quae iterari non potest; ergo per injunctionem. Nec valet responsio, quod illa est jurisdictio commissaria; quia ponam casum, qui accidit et de jure potest accidere. Nam volo, quod episcopatus hujusmodi sive ecclesia non solum commendetur, sed uniatur in perpetuum; quo casu ille antiquus episcopus fit ordinarius et proprius episcopus ecclesiae de novo suae unitae, ut ait b. Gregorius in duobus locis superius allegatis et habetur c. Temporis qualitas 44. C. 7. q. 1. et c. Postquam hostilis 49. C. 16. q. 1.²

234. Septima ratio est: Contingit etiam, episcopum unius ecclesiae transferri ad aliam, sive quum pontifex proprio motu suo id facit ad ecclesiae utilitatem, sive ad postulationem canonicorum ecclesiae vacantis, ut patet ex titulo De translatione episcoporum, et titulo De postulatione praelatorum. Episcopus igitur hujusmodi quum ad novam ecclesiam transfertur, dimissa priore habet jurisdictionem ordinariam super illam ecclesiam novam, quam ante non habebat. Et non habet illam ex consecratione, quia non reconsecratur; ergo ex commissione. Vel illicita esset

¹ Innoc. III. ad capit. Andegav. (Potthast n. 575); cap. Inter corporalia 2. De transl. episc. (I. 7).

² Supra pag. 266.

unio episcopatum vel translatio episcoporum, quod non est catholicum asserere. Nec sufficit responsio quorundam dicentium, episcopos hujusmodi, quum primo consecrati sunt, suscepisse potestatem jurisdictionis indelebilem, per quam potestatem absque alia nova jurisdictione possunt novam ecclesiam gubernare, modo eis nova materia, scilicet novi subditi assignentur; sicut arbor, quae transplantatur, potest vi sua in nova terra radices figere et succum trahere et fructificare; sicut et sol eisdem radiis, quibus illuminat nostram hemisphaeram, illuminat hemisphaeram antipodarum nobis. Non, inquam, valet; quia vel ista potestas jurisdictionis, quam accipit in consecratione, erat illimitata, et quae posset actu exerceri in omnes, sicut ea papae, et sic omnes essent papae; vel limitata erat, et ita si sine additione alicujus potestatis praeficeretur novae ecclesiae, nihil faceret, quia mitteret falcem in messem alienam. Nec valet dicere, quod datur illi nova materia; tum quia si ita datur nova materia, ut non detur potestas nova, adhuc mitteret falcem in messem alienam ex hypothesi, et ita nihil faceret; tum etiam quia si dicatur, quod veritas habet, nempe materiam, quae subditus est, non dari nisi detur superioritas et jurisdictio, tunc cum nova materia daretur nova jurisdictio, sicut ad novam servitutem novum sequitur dominium, et e contrario; et sic illa nova superioritas sine consecratione daretur. Nec est simile de radiis solaribus et virtute radices arboris, quia ista absoluta sunt, et non habent ita limitatam virtutem, quin in variis locis possint agere; jurisdictio autem respectivum quid est, et ita limitata, ut ad novum gregem opus sit nova jurisdictione, sicut ad novam servitutem novo dominio.

235. Octava ratio est: Episcopus titularis eandem suscepit consecrationem, quam episcopus electus ad aliquam ecclesiam, et tamen titularis nullam suscipit jurisdictionem; tum quia non plus in hos quam in illos suscipit, — vel in omnes vel in nullos susciperet; nec potest dici, quod in omnes; esset enim papa; ergo in nullos; — tum etiam quia communiter fiunt episcopi locorum, in quibus

nulli sunt christiani, super quos nec papa habet jurisdictionem, quia nihil ad eum de iis qui foris sunt iudicare neque Christus eam dat super illos, quia repugnat naturae jurisdictionis ecclesiasticae, extendi ad non baptizatos, quia per baptismum fit quis ovis Christi, et per hoc subditus ecclesiasticae jurisdictioni, sicut per clericatum fit capax hanc jurisdictionem habendi tamquam superior.

Nona ratio est: Si aliquis princeps fingeret, captam esse aliquam insulam ab infidelibus, qui vellent fieri christiani, et pontifex ad ejus preces juberet aliquem consecrari in episcopum christianorum illius insulae, vere consecraretur ille; et supposito, quod illa fuisset fictio, et non exstaret talis insula, haberet potestatem ordinis, et nullam jurisdictionis, quia esse non potest sine subditis. Ergo non est effectus consecrationis jurisdictionis.

Decima ratio est: Titulari episcopo potest et solet dari nova ecclesia, et ejus fit ordinarius pastor; ergo jurisdictionis in illam, quae ordinaria est, commissione sive in iunctione et non consecratione datur.

236. Undecima ratio est, quia licet quandoque ordinentur presbyteri absolute, et non affigantur alicui ecclesiae, [ut factum est de b. Paulino qui de sua ordinatione ad Sulpitium Severum ait: „Nos modo in Barcinonensi, ut ante scripseram, civitate consistimus. Post illas litteras, quibus rescripsisti, die domini, quo nasci carne dignatus est, repentina, ut ipse testis est, vi multitudinis, sed credo ipsius ordinatione, correptus et presbyteratu initiatus sum, fateor, invitatus, non fastidio loci (nam testor ipsum, quia et ab aeditui nomine et officio optavi sacram incipere servitutum) sed ut alio destinatus, alibi, ut scis, mente compositus et fixus, novum insperatumque placitum divinae voluntatis expavi. Data igitur cervice in jugum Christi, video majora me meritis et sensibus opera tractare, jamque arcanis et penetralibus Dei summi receptum et insertum communicare coelestia, et Deo propius admotum in spiritu ipso Christi et corpore et splendore versari. Vix adhuc intellectum sacrae molis capio mentis angustiis, et

onus muneris mei conscius infirmitatis horresco; sed is qui sapientiam parvulis dedit, et ex ore infantium atque lactentium perfecit laudem sibi, potens est, in me etiam opus suum perficere et munus ornare, ut se dignum faciat, quem ab indigno vocavit. Scito tamen voti communis eodem domino praestante salvam esse rationem; nam ea conditione in Barcinonensi ecclesia consecrari adductus sum, ut ipsi ecclesiae non alligarer, in sacerdotium tantum domini, non etiam in locum ecclesiae dedicatus.¹ Haec ille, docens, dupliciter suo tempore homines ordinari, uno quidem modo, ut non se dicarent muneri ecclesiae, sed consentirent vel promitterent, se mansuros fore in certa ecclesia et ibi ministrare; alio modo absque hoc vinculo loci, manente tamen vinculo ad ministerium ubicumque exercendum. Et quia jurisdictionis limitata, de qua est sermo, applicata est ad aliquem locum et personas, constat, quod illa non pendet ex consecratione, sed ex consensu applicantis et ejus qui applicatur ad locum; alioquin enim, quum Paulinus consecratus sit, si ex consecratione maneret jurisdictionis et ad locum applicatio, illi ecclesiae esset applicatus et non absolute ordinatus. Licet ergo quandoque aliqui absolute ordinentur], — tamen regulare erat et canonicum fuit, quod ante ordinationem haberet quis titulum et locum in aliqua ecclesia et ad illum titulum consecraretur, ut in canone VI. concilii Chalcedonensis praecipitur. Quum igitur episcopus et curatus prius debeant habere titulum, quam consecrari, et quum titulo hujusmodi annexa sit jurisdictionis, non vi consecrationis sed in iunctionis sibi factae eum accipit titulum.

237. Nec valet quod aliqui dicunt, hujusmodi jurisdictionem haberi ex commissione papae et non esse ordinariam; per consecrationem autem dari ordinariam jurisdictionem a Deo. — Hoc esse falsissimum, ex multis convincitur: 1. Quia, ut diximus et probavimus, ordinaria est jurisdictionis istorum. 2. Quia curatus numquam consecratur, et ita non haberet ordinariam jurisdictionem.

¹ Epist. 1. ad Sulpitium Severum n. 10. Migne, P. L. 61, 158 s.

3. Quia episcopus titularis vel insulae fictae haberet ordinariam jurisdictionem, quam tamen non habet. 4. Quia quum jurisdictione, quam fingunt advenire per consecrationem, non sit contraria jurisdictioni priori, quam ex papa habebat, profecto prior per ipsam non pelleretur, sed nec papa illam tollit, nec episcopus illi renuntiat; ergo manet prima, et ita secunda erit otiosa, quum eadem possit. 5. Ut dicit Innocentius III. C. Licet de translatione episcoporum¹, per electionem episcopi ab ecclesia inchoatur matrimonium inter electum et ecclesiam; sunt enim quasi sponsalia, dum et ecclesia eligit, et electus patitur se eligi. Fit autem matrimonium ratum et de praesenti quum papa confirmat, quia ante confirmationem nuda est sponsio. Licet enim illi dicant: eligo te de praesenti, tamen quia subintelligitur quod nolunt vel eligere vel eligi nisi papa confirmaverit, habet vim sponsionis de futuro, quae completur, dum papa confirmat. Quando autem accedit consecratio, tunc matrimonium dicitur consummatum, quia sicut accedens copula vinculum matrimonii firmat, ita succedens consecratio firmat unionem episcopi cum ecclesia et ejus jurisdictionem super illam, ut non tam facile nec ex tam levi causa possit ab ea separari. Sicut igitur copula non tollit vinculum matrimonii novum inducendo, sed firmat antiquum, ita etiam consecratio non inducit novam et superfluum jurisdictionem, ut isti sine aliquo doctore vel ratione dicunt, sed stabilit antiquam datam a papa ante consecrationem, per quam perspicue docet Innocentius nihil dari.

238. Duodecima ratio est: Secundum eos, qui sentiunt jurisdictionem dari per consecrationem, jurisdictione patriarchae et archiepiscopi et cujusvis legati non datur per consecrationem, sed per injunctionem; quia qui fit legatus non consecratur, sicut nec jam episcopus quando fit vel archiepiscopus vel patriarcha. Sed hujusmodi jurisdictiones majoris sunt momenti, quam ordinariorum epi-

¹ Innoc. III. ad episc. Bamberg. etc. (Potthast n. 942); cap. Licet 4. De translatione episc. (I. 7).

scoporum vel curatorum, quia ad plures actus extenduntur et ad plures et graviores causas. Ergo si injunctio tantum valet, ut illas possit conferre, etiam poterit has ordinarias; praesertim quum decipiantur in hoc quod jurisdictionem episcopi et patriarchae non esse ordinariam dicant, quum ordinarius magistratus, ut supra diximus et probat Turrecremata, ille sit, qui communiter est in republica et non ex accidenti aliquo extraordinario. Sed patriarchatus est a tempore apostolorum in ecclesia et ordinarius ad illos recursus, quia Petrus illas potestates instituit, ut docet Clemens.¹ Dionysius etiam eos vocat successores apostolorum in epistola ad Demophilum; ergo ordinaria est jurisdictione, et non est per consecrationem, ut ipsi fatentur. Idem ergo erit fatendum de alia ordinaria jurisdictione episcoporum et curatorum.

239. Decima tertia ratio est: Si daretur per consecrationem jurisdictione episcopi, numquam posset vicario committi, sicut nec ordo per commissionem dari potest. Nec enim citra consecrationem sola injunctione recipit quis characterem sacerdotis vel episcopi. Ergo etiam jurisdictione episcopalis si annexa est illi ordini summo, non posset conferri sine consecratione, sicut nec ordo ille. Quod tamen est falsum; quia episcopus totam suam jurisdictionem committit vicario non episcopo. Papa etiam nondum consecratus episcopus potest committere ordinariam jurisdictionem alicujus ecclesiae vacantis alicui nondum consecrato in episcopum. Nec committit tunc illi ordinem episcopalem, quem papa non habet, sed tantum jurisdictionem. Unde doctrina est scholasticorum, ut habet Alexander de Hales: „Quod consecrare, quia ad solum ordinem spectat, non potest amitti nec committi; absolvere vero in foro externo vel ligare, quia ad solam spectat jurisdictionem, amitti et committi potest; absolvere autem in foro conscientiae, quatenus ad ordinem spectat, non potest committi, qua vero jurisdictionem etiam exigit, potest amitti.“² Petrus quoque de Palude in 4. dist. 23. ait:

¹ At vide pag. 264.

² Par. IV. q. 20. memb. 8. a. 1. in resolut.

„Quod ordinare non potest alteri committi, nisi cui vere competit. Ideo papa nondum episcopus non potest committere episcopo, ut consecret sacerdotes; quia qui commissaria potestate agit, non propria auctoritate agit, sed ejus qui commisit; et quia papa hujusmodi dicitur esse non consecratus, non potest dare potestatem, quam non habet, ut per illam alius consecrari possit. Potest tamen jubere, ut potestate, quam ille episcopus habet, consecret, quia hoc spectat ad jurisdictionem, quam papa nondum episcopus in plenitudine habet.“

240. Decima quarta ratio: Si daretur per consecrationem, in omni consecratione tribueretur aliqua jurisdictio. Sed hoc est falsum, ut patet in episcopo titulari et in simplici sacerdote vel diacono. Igitur non datur per consecrationem sed per injunctionem; praesertim quum etiam in consecratione simplicis sacerdotis, ut vidimus, fiat mentio de jurisdictione; tum quia datur ei potestas ligandi et solvendi; tum quia inter ejus munera ponitur judicare et praedicare.

Decima quinta ratio est: Si ex vi consecrationis datur, quum eadem forma sit consecrationis omnium episcoporum, eadem seu par daretur omnibus jurisdictio, quia ex eadem idem sequitur effectus, et ita omnes episcopi eadem possent quoad jurisdictionem. Quod tamen est falsum, quia jurisdictio unius extenditur ad multos actus, alterius vero ad paucos pro diversitate dioecesis, alterius vero ad nullos, ut titularis. Deinde vero si aequalis est jurisdictio in omnibus episcopis, vel ad omnes homines extenditur, vel ad eos suae dioecesis tantum. Si ad omnes, sequeretur confusio et mala principum multitudo et alia inconvenientia superius deducta. Si ad eos suae dioecesis, ergo non aequalis quoad extensionem.

Decima sexta ratio est: Si per consecrationem daretur, papa non posset dare majorem jurisdictionem uni quam alteri, nec posset alicui nullam dare, vel semel datam auferre; sicuti posito sacramento non est in potestate conferentis tollere vel minuere ejus effectum, sive gratia ille effectus sit sive character. Non posset etiam ipsemet

consecratus renuntiare jurisdictioni, sicut nec potest tollere a se characterem, quia jurisdictio per peccatum non tollitur, quum sit in peccatoribus, imo secundum aliquorum sententiam in haeretico vel excommunicato occulto, et ita ex se usque ad mortem in illo manebit. Sed omnia ista falsa sunt et contra ecclesiae praxim et decreta. Ergo falsum, quod jurisdictio detur ex vi consecrationis.

241. Decima septima ratio est: Si vi consecrationis daretur, vel vi verborum Dei in scriptura, quum consecratio et sententiae scripturae sint ad omnes (dicitur enim in scriptura: *Quorum remisistis peccata; Quaecumque alligaveritis; Euntes praedicate; Docete omnes gentes* etc.; in consecratione etiam eadem sententiae repetuntur et verba generalia, ut dare claves et cathedram et spiritum gubernatorium), sequeretur, quod illimitatam et ad omnes extensam suscipere jurisdictionem, si ex consecratione eam suscipere. Imo sequeretur, quod quoad jurisdictionem sacerdos suscipere aequalem cum episcopo potestatem, quia verba etiam illimitata et sententiae allegatae in ejus sunt consecratione, ut diximus, imo magis illimitatae in consecratione sacerdotis, quam episcopi; quia episcopo dicitur: „Vade praedica populo tuo“; in sacerdotis vero consecratione nulla loci vel plebis ponitur limitatio, sed quantum est ex parte verborum consecrationis, absolute ordinatur. Ergo suscipit illimitatam jurisdictionem tam sacerdos quam episcopus, vel latiore episcopo sacerdos: quae omnia falsa sunt.

Decima octava ratio est: Si per consecrationem daretur jurisdictio, et illimitata, ut dictum est, exigeretur forma consecrationis; daretur igitur jurisdictio universalis; et ita falsum esset, quod papa daret materiam, quia Christus dans jurisdictionem, scilicet superioritatem universalem, daret etiam materiam. Papa vero tantum abest, ut materiam daret, ut potius tolleretur, quia ubi Christus assignaret omnes oves, papa omnes pene tolleretur paucis suae dioecesis demptis; et ita non gratia et liberalitate sedis apostolicae fierent episcopi, sed illiberalitate potius ablati esset eis episcopatus universalis.

242. Undevigesima ratio est: Si ex consecratione acciperet episcopus jurisdictionem ad gubernandam suam dioecesim secundum legem Dei et evangelium, ut dixit Gandavensis, quem isti sequuntur, merito posset secundum evangelium gubernare juxta Dei impositionem et imperium sibi collatum in consecratione, et non dirigere suam plebem secundum canones ab hominibus conditos; ex quo schisma oriretur in ecclesia.

Vigesima ratio est: Ut tollatur jurisdictio ab aliquo, non opus est exsecratione et degradatione, ut opus est ad hoc, quod ab aliquo tollatur usus ordinis; sed patet ex ecclesiae consuetudine, quod jurisdictio amittitur per externam haeresim, vel per excommunicationem, vel quia papa illam tollit. Ergo nec datur per consecrationem; quia si per illam daretur, ut character, exsecratione sollemni opus esset, ut tolleretur.

Vigesima prima ratio est: Si per consecrationem daretur jurisdictio, omnium episcoporum jurisdictiones essent immediate a Deo, sicut papae; quod fuit error Joannis de Poliaco; et tolleret monarchiam, quia tot essent capita, quot pastores; qui error orientem destruxit et septentrionem. Graeci enim et alii orientales ideo periire, quia patriarchae illorum segregarunt se ab obedientia Romani pontificis et dixerunt, habere se immediate a Deo jurisdictionem super suos orientales, sicut pontifices Romani super occidentales. Quod hodie patriarcha Constantinopolitanus et Coptorum in Alexandria asserunt. Septentrionales quoque falsi ministri dicentes, vocationem suam immediate esse a verbo Dei, et nolentes subjici Romano pontifici, totum septentrionem infecerunt, quem utinam Gallia non sequeretur, quam tot mala invenerunt, ex quo occasione concilii Basileensis et pragmaticae sanctionis, se ab ecclesia Romana aliquatenus coeperunt dividere, quos utinam alii non imitarentur.

243. Vigesima secunda ratio est: Si jurisdictio esset per consecrationem, et episcopus immediate a Deo susciperet jurisdictionem super suam dioecesim, sequeretur, quod nullus posset eximi ab ejus obedientia. Quod fuit error

Joannis de Poliaco decretis et ecclesiae universalis consuetudine damnatus. Quod autem sequatur, constat, quia si Deus commisit illi curam eorum, qui eximuntur, contra Dei voluntatem ille episcopus relinqueret curam illorum, et contra eandem voluntatem papa eos eximeret.

Vigesima tertia ratio. Si daretur jurisdictio vi consecrationis, a Deo daretur immediate, sicut datur in baptismo gratia vel character; consecrans autem solum esset minister, ut baptizans; papa autem solum praestaret consensum ad consecrationem, et nullam jurisdictionem daret. Si igitur immediate est a Deo, et vi consecrationis erit; ergo de jure divino. Quod esse falsum inferius ostendemus.

Vigesima quarta ratio: Effectus cujusvis consecrationis non pendet nisi ex ministro et suscipiente, ut patet discurrendo per omnia sacramenta, quorum effectus tantum impeditur vel ex defectu ministri non adhibentis intentionem, vel ex indispositione suscipientis et ponentis obicem. Sed jurisdictio absque defectu consecrantis et suscipientis impeditur per pontificem vel metropolitanum, ut nulla sit, vel major sit, vel minor. Igitur non est effectus consecrationis.

244. Vigesima quinta ratio est: Videtur falsum, quod per consecrationem detur jurisdictio, ex dissonantia et diversitate illorum, qui ita opinantur. Aliqui enim dicunt, quod omnis jurisdictio commissaria datur ex injunctione, omnis vero ordinaria per consecrationem; alii vero, quod non omnis ordinaria datur per consecrationem, sed ea tantum quae gubernat secundum evangelium, quae autem secundum canones, dicunt a papa dari. Rursus alii dicunt, ordinariam, quae datur per consecrationem, illimitatam esse; alii vero limitatam ad suam dioecesim. Alii dicunt, dari solam materiam a papa, non autem jurisdictionem; alii vero dari etiam jurisdictionem sed tamquam a nudo ministro, sicut datur potestas ordinis a consecrante.

Communis vero opinio uniformis est et sibi et canonicis, et praxi ecclesiae et doctoribus, tam antiquis quam

scholasticis consentiens, dum dicit, omnem jurisdictionem per **in**junctionem dari, non autem vi consecrationis. Nihil autem **falsi** implicat vel absurdi; contraria vero multa.

Nam falsum est, quod detur illimitata potestas, quod **supra** est ostensum; falsum quod papa sit nudus minister, quia ex auctoritate et liberalitate agit, ut ostendimus; falsum quod vi consecrationis detur aliqua jurisdictione, ut jam demonstravimus; falsa illa distinctio jurisdictionis in **com**missariam et ordinariam, quia multas ordinarias vocant **com**missarias; falsa etiam illa distinctio jurisdictionis in **gub**ernantem secundum legem Dei, et secundum canones, quia unica jurisdictione, quae datur a papa per **in**junctionem, gubernat secundum evangelium Dei tamquam **fund**amentum et principium gubernationis, et per canones tamquam per conclusiones ab eo deductas, sicut idem est **spir**itus, qui dictavit evangelium et canones. Constat igitur, veram esse communem sententiam de derivatione jurisdictionis per **in**junctionem, et oppositam falsam, cujus **ratio**nibus et argumentis jam est satisfaciendum.

[Cap. III. Difficultatibus satisfit.]

245. Argumentantur I. ex scriptura, quia ut constat ex actibus apostolorum et epistola Pauli ad Timotheum, **qu**ando aliqui ordinabantur, adhibebatur manuum **impo**sitio, jejunium et oratio, quae ad ceremoniam et **con**secrationem spectant, et tunc dabatur eis jurisdictione; ergo per consecrationem datur. Quod autem tunc daretur jurisdictione, ex eo ostenditur, quia non legitur, quod ante nec **post** data sit; ergo vel tunc data vel numquam. Unde **statim** post consecrationem missi sunt in ministerium Saulus et Barnabas [Act. XIII, 3].

Respondetur, quod jurisdictione ex **in**junctione semper datur et data fuit; sed quia **in**jectio, ut diximus, pendet ex voluntate ejus qui **in**jungit, inde est, quod pro tempore quo ipse vult, datur jurisdictione. Ut exempli gratia, si rex vult creare aliquem proregem, potest illi **in**ungere illud onus statim antequam discedat a rege; potest dicere:

eas ad illud regnum meum, et quum primum intraveris regnum, esto prorex. Potest quoque dicere: post annum a die introitus tui in regnum esto prorex. Et ita iste potest creari prorex ante introitum in regnum, in ipso introitu et post introitum; et quodcumque fiat, ex **in**jectione et voluntate regis fit prorex, non autem ex vi temporis ante ingressum regni, vel tempore ingressus, vel post ingressum, quia illa per accidens sunt, nec sunt causa illius effectus, sed voluntas et **in**jectio regis. Eodem ergo modo jurisdictione ecclesiastica vi **in**jectionis data est semper. Sed haec **in**jectio potest ita fieri, ut ante consecrationem fiat, sicut hodie fit, et sicut ordinavit concilium Chalcedonense canone VI., jubens prius dari titulum et communiter jurisdictionem ei annexam, si eam habet. Potuit etiam praemitti ordo et consecratio, et post illam dari jurisdictione, et forte ita fiebat in primitiva ecclesia. Ut enim antequam haberent jurisdictionem, reciperent potestatem ordinis, qua uti poterant in eos, super quos sibi data esset jurisdictione, prius dabatur illis potestas ordinis per consecrationem, et deinde per missionem **in**ungebatur et jurisdictione; sicut solet armari miles antequam mittatur ad bellum. Et hoc quadrabat illi tempori; quia non dabatur limitata jurisdictione ad unum locum et gregem. Postea autem, quando jurisdictione limitata est, ut ordinandus sciret se non debere uti indifferenter potestate ordinis in omnes, sed in suum gregem, prius assignabatur illi grex et jurisdictione super illum, et deinde dabatur per jurisdictionem ordo, quo deberet uti erga gregem suum, ministrando illi sacramenta et doctrinam, et non erga alios. Et sicut **in**jectio facit, ut jurisdictione detur ante consecrationem vel post eam, ita potest facere, ut detur in ipsa consecratione sive in principio sive in medio sive in fine ipsius. Et tunc licet daretur in consecratione, non tamen ex vi consecrationis. Et qui contra putant, decipiuntur sumendo non causam ut causam. Ut enim licet in lacte praesens sit albedo, sicut et dulcedo, tamen albedo non est quae dulcis est palato sed dulcedo; ita licet in consecratione praesenti detur jurisdictione, non ejus vi datur, sed **in**jectionis.